

[Frode Jakobsen.]

Jeg mener ikke, at Norden er førende kulturelt, men jeg mener, at man uden pral kan sige, at der findes ingen stater i Europa, som mere legemliggør Europas politiske idealer end de nordiske lande, og derfor er min anden grund — ud over den at holde fast på det nordiske samarbejde — at kommer vi ind i EF, kommer vi ud for en kamp mod et samfundssyn, som ikke er vores, og dér får vi hårdt brug for forbundsfæller. Det kan være et spørgsmål, om Danmark og Norge vil være i stand til at stå fast under pres, men chancen er mindst dobbelt så stor, som hvis Danmark står alene.

I mit parti har man talt om de små bange mænd, som ikke tør være med. Jeg er en af dem. Og så skulle jeg vel beundre de store, modige mænd, som uden mindste fornemmelse af angst, angst for vort folks skæbne, træder ind på denne vej. Men jeg ville også være en lille bange mand, hvis jeg ikke stod her, men sad dernede på min plads, bange for, at jeg svigtede min pligt i en afgørende stund. Der er ingen, der kan vide, om det her bliver til lykke eller ulykke — så måtte man være en profet — men der skal handles.

I hvert fald indtil for nylig har det været en deprimerende debat. Jeg ved godt, at det opfattes som det allersolideste, der kan tænkes, når nogen siger: vi må gøre det op branche for branche og tælle op: er der flest minusser, eller er der flest plusser? Det anses for det allersolideste. Jeg viger ikke tilbage for at sige, at der er en uhyggelig mangel på alvor i denne situation. Jeg er enig i, at det vil være en økonomisk fordel at træde ind. Jeg er ikke spor bange for vor kultur. Vi er i et kulturelt fællesmarked allerede. Nej, det er en politisk angst, jeg føler i mig, for to ting: for vort demokrati og for vor ret til at tale med vor egen stemme.

Vi taler om nærdemokrati. Efter min mening findes der ingen anden form for demokrati end nærdemokrati. Vi hører tit klagen over, at der er alt for lang vej ind til Christiansborg. Vejen til Bruxelles bliver

betydelig længere. Vi ligger på maven for mastodontstater. Jeg tror ikke på, at den er forenelig med sandt demokrati. Det er blevet sagt også her i dag, at alle medlemsstaterne bekender sig til demokrati. Ja vel, foreløbig er det et demokrati uden et parlament. Jeg er enig i, at hvis vi kommer ind, skal vi prøve på at styrke Parlamentet, men dermed er det ikke gjort. I et virkelig demokratisk folkevalgt parlament ville Danmark først for alvor drukne. Vi ville vel ikke nå op på de 2 pct., som vores egen spærreregul forlanger.

Det andet politiske er vor udenrigspolitiske frihed. Et folk, der ikke kan eller tør sige sin mening, mister sin identitet, og dermed hører det i virkeligheden op med at være et folk. Det er noget, som ikke kan opvejes af højere priser på flæsk eller noget andet.

Noget af det mest deprimerende, synes jeg, har været tendensen til at fortælle, at det her kun drejede sig om økonomi. Men det er ikke længere fædrelandenes Europa som i de Gaulles tid, det Europa, som Sverige kunne tænke på at blive fuldt medlem af. Der bliver henvist til, at hidtil har det alt sammen været økonomi. Det skete så sent som her i dag. Det er en misforståelse med det dér argument, for det har netop hele tiden været meningen først at bygge det økonomiske op og dernæst, når man har skabt denne økonomiske bygning, at gå i gang med det politiske, og tiden er kommet nu til at gå i gang med det politiske. Det er der vidnesbyrd nok om.

Vi står over for en massiv vilje til en koordinering også af udenrigspolitikken. Det vil kun blive konsultationer i de første par år, siger man. Jeg synes, det er en underlig tale, når der er tale om en nations liv, at finde trøst i, at det sker ikke de første par år.

Vi har vetoret. Ja, vi har vetoret over for udvidelsen af fællesmarkedet. Man kan komme med en masse paragraffer, men det er netop jura, og politikere er naive, hvis de